

Prima: Marko Stari Slišković

Trg Gojka Šuška 2C

88220 Široki Brijeg

utorak, 13. ožujka 2021. god.

Pozdrav, Stari moj!

Sve bi ovo bilo lakše napisati da ovo pismo ne pišem tebi, Stari moj, a i teško je bilo što reći ili napisati među toliko samozvanih velikih govornika, znanstvenika, epidemiologa. Nekako sam sve ovo odgađao ali ovo, mnogi kažu, ludo vrijeme me je natjeralo da uzmem olovku i pišem. A iskreno, žao mi je ovog papira što će po ne znam ni ja koji put nositi moje teške misli, a i ova olovka je već pri kraju svojih snaga jer već duže vrijeme pišem iste priče i riječi posebno onu jednu tešku s velikim K.

Obuzela me je. Cijeloga. Od glave, do stopala. Uхватила me onako jako i činilo se da nikada neće pustiti. Baš čudno fizički nikakva bol, ali Stari moj, uхватила me, znaš ono mjesto s lijeve strane grudnog koša, tamo za ono mjesto gdje sam se uvijek pretvarao da stoji kamen i tamo gore ono mjesto u glavi gdje sam uvijek smišljao fore i razne gluposti, samo kako bih u društvu ispao „glavni“. Toliko srasteš s njom da se pitaš je li oduvijek ta bol prisutna pa si je tek sada svjestan? Stegla me toliko jako, dovela do točke pucanja te slomila u tisuće sitnih dijelova i onda misliš da ne može više, a onda ti zada veliki šamar realnosti i kreće kiša suza. I tako već slomljena gušiš se u svemu tome, s najgorim mislima i osjećajima kako si sam, udaljen od svih i ostavljen. Odjednom više ne boli, kao da su samo jedne nježne ruke spajale svaki slomljeni dio, oduvijek, i da su samo jedna najsnažnija ramena nosila kada sam bio najslabiji. I zato joj hvala, što je srasla sa mnom, zadala mi snažan udarac i pokazala onom malom „glavnom“ da se zaista samo srcem dobro vidi i da ukoliko mu ne daš da diše nikada neće progledati. Hvala joj što me je sjetila da su moje fore i gluposti samo krinka i da je pravo lice ono koje majka poljubi čak i kada je to pred svima jer podsjetila me koliko su poljupci prekrasni. Posebno joj hvala što me je sjetila da niti jedna socijalna distanca ne udaljava prijatelje sve dok ih nosiš u srcu i da ruke moje sestre i braće, bez obzira koliko zaštitnih rukavica navuku, će uvijek biti ogoljene, čiste i pružene k meni. I znam, morala me slomiti, morala je kako bi razbila onaj kamen što sam nosio u grudima i onaj moj nestašni glupavluk, kako ne bih prošao ovom dolinom života sam među masom ljudi, kako ne bih volio ništa polovično, da se od života nikada ne umaram, da riječ „čast“ ne bude zaboravljena riječ, da ne volim kada pucaju u leđa i kada sam kukavica. I da, mogu me cijepiti, vjerojatno i hoće, ali me nikada neće

cijepiti protiv ljudskosti, suosjećanja, emocije, dodira, iako nisu fizički. Nikada neće istjerati iz mene ono što je ukorijenjeno, ono što teče mojim venama, ono što živim svaki dan; vjeru, ljubav i poštenje. A sad puštam te, Stari moj, „ja“ ti tvrdoglavi prestrašeni dječčače. Bio si pravo iskustvo i velika lekcija. Kada mi život nacрта bore i oboji kosu u sivo, srce će mi biti ispunjeno najšarenijom paletom boja to ti obećava zauvijek tvoj novi „ja“.

S nadom i vjerom u bolju budućnost, puno Te pozdravljam!

Tvoj Marko Novi

Marko Novi Slišković
Trg Gojka Šuška 2C
88220 Široki Brijeg